

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ὡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἐτησίᾳ δρ. 16.—	Ἐτησίᾳ δρ. 20.—
Ἑξαμηνος 8,50	Ἑξαμηνος 10,50
Τρίμηνος 4,50	Τρίμηνος 5,50
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ, δολλάρια 4	

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθῆναις, 6 Μαρτίου 1921

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 45

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης λεπ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπιδίου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 14

• Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

Σταράντα κανόνια κυποῦσαν ἀκατάπαυτα τὸν πρωσσικὸ στρατὸ, ποὺ φαινόνταν καθάρ, παραταγμένοι μετ' ἀκριβοῦς τάξεως, στὸ ὄριον ποὺ χωρίζεε τὸν μικρὸ ποταμὸ Βιόννα ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Σαλόν.

Ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο, πενηνταπέντε κανόνια βροντοῦσαν μετ' ἰσχύος.

Ἀξαφνὰ, ἀκούσθη· ἓνας κρότος δυνατώτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ ὁ συνταγματάρχης Βερναρδιέ, ποὺ ἔφιππος μπροστὰ ἀπὸ τοὺς τυμπανιστὰς τοῦ Ἐννάτου, παρακολουθοῦσε τὴ μάχην, δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ μιὰ κραυγὴ τρόμου. Κι' ἄπλωσε τὸ χέρι του πρὸς τὸ μῦλο.

Ὅλα τὰ μάτια γύρισαν ἐς ἐκεῖνο τὸ σημεῖο.

Μιὰ μεγάλη ἐκρηγξὴ εἶχε γίνῃ ἀνάμεσα στὰ γαλλικὰ στρατεύματα, ποὺ ἦσαν μαζεμένα στὸ στενὸ ὁροπέδιο τοῦ Βαλμύ. Μιὰ ὀβίδα, ἀπὸ πρωσσικὸ κανόνι, εἶχε πέσει στὰ πυρομαχικὰ καὶ εἶχε ἀνατινάξῃ τρία κιβώτια. Πυκνὸς καπνὸς σκέπασε σὲ μιὰ στιγμή τὸ μῦλο καὶ τὸ Ἐπιτελεῖο τοῦ Κελλερμάνν. Ἐπειτα ὑψώθηκε μιὰ μεγάλη κραυγὴ, ποὺ τὴ διαδέχθηκε σιωπὴ βαθεῖα. Οἱ Γάλλοι πυροβολητὲς ἔπαψαν νὰ ρίχνουν καὶ οἱ Πρώσοι, ἀπὸ ἔνστικτο, τοὺς μὴ μὴθησαν.

Ὅταν ἐσκόρπισε λίγο ὁ καπνός, φάνηκε ἡ πρώτη γαλλικὴ γραμμὴ νὰ ἐπιστοχωρῇ ἄτακτα στὴ δευτέρη. Ἐπειτα ἀποσπᾶσμάτα ἱππικοῦ νὰ κατεβαίνουν μετ' ἀκριβοῦς τὴν πλαγίαν τοῦ λόφου, καὶ ἐλάτεις τοῦ πυροβολικοῦ, ποὺ ἦταν τότε ὁπλοὶ καραγωγεῖς χωρὶς καμμιὰ πειθαρχία, νὰ διασκορπίζονται στὴν πεδιάδα.

— Νὰ πάρ' ἡ ὀργή! φώναξε ὁ συνταγματάρχης Βερναρδιέ. Κι' ἐπηγαίναρε τόσο ὠραία!.. Μετ' ἑκάστης οὐσίας, πρέπει νὰ ξαναγυρίσουν αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι στὴς θέσεις τους. Βλέπετε, Ντυβάλ; Ἀρχίζει ἡ φυγὴ. Θὰ τὴν πάθουμε ὅπως στὸ Μονσεντέν... Μὰ τί

μᾶς φυλάει δὴ—πέρα ἄχρηστους ὁ Δυμουριέ; Θὰ πάρω τὸ σύνταγμα μου χωρὶς διαταγὴ καὶ θὰ πάω...

Μ' ἄξαφνα σῶπασε: Ὁ Δυμουριέ ὁ ἴδιος ἐπρόβαλε μετ' ἀκριβοῦς (*) ἀπὸ μιὰ πτυχὴ τοῦ ἐδάφους, ἀκολουθούμενος ἀπὸ δέκα ἀξιωματικούς καὶ μιὰ ἴλη οὐσσάρων.

Πέρασε ἀπὸ τὸ πλάι τοῦ Ἐννάτου, ποὺ στεκόταν σὲ παράταξη, καὶ ἐτράβηξε ἴσα γιὰ τὸ μῦλο.

Κι' αὐτὸς εἶχε ἰδῇ τὴν ἐκρηγξὴ καὶ ἔτρεχε νὰ προλάβῃ τὸν πανικόν.

Ὁ συνταγματάρχης Βερναρδιέ τὸν προὔπληντσε μετ' ἰσχύος καὶ τὸν ρώτησε γοργά:

(*) Ἦτε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 97.

Ὁ στρατηγὸς Κελλερμάνν.

— Πολῖτα στρατηγέ, ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ἀκολουθήσω; Ἦστι γινῆναι κρίσιμη. Τὶ τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἀρχιστράτηγος;

Οὔτε ὁ ἴδιος ὁ Βερναρδιέ, καθὼς ὁμολόγησε ὕστερα, δὲν κατάλαβε καλά. Ἀλλὰ στὸ νεῦμα τοῦ Δυμουριέ εἶδε ἡ θύλη νὰ ἰδῇ μιὰ συγκιναμένη καὶ γυρίζοντας στὸ Ἐννάτο, ποὺ περίμενε προσεκτικόν, τράβηξε τὸ σπαθί του μετ' ἀκριβοῦς κίνημα ὥστε νὰ τὸν ἰδοῦν ὅλοι, καὶ εἶπε στὸν Μπελ-Ρόξ:

— Ἐμπρός, Μάρκελλε!

Ὁ γίγαντας στράφηκε τότε στοὺς τυμπανιστὰς, πέταξε τὸ ραβδί του ψηλά, τὸ ξανάπιασε, κἀνοντάς το νὰ διαγράψῃ ἓνα κύκλο γοργόν, καὶ μετ' ἀκριβοῦς φωνὴ τοῦ εἶπε:

— Ἐμπρός, παιδιά! Φαίνεται πῶς ἦλθε καὶ ἡ σειρά μας!

Τὰ ὀκτὼ ταμπούρα ποὺ τοῦ εἶχαν ἀπομείνει, ἔκλαναν ἓνα κρότο, ποῦ, στὸ φοβερό θόρυβο τῆς μάχης, ἦταν σὰν ἓνα κύμα μέσα σὲ τρικυμία. Γιάτ' ἡ κανονίδι, καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, εἶχε ξαναρχίσει.

Καὶ τὸ Ἐννάτο ξεκίνησε.

Στὴν πρώτη σειρά, στὴ συνειθισμένη του θέση, ἐβάδιζε ὁ Γιάννης Καρδιάν.

Δὲν συλλογιζόταν πιά νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι πίσω, — γιάτ' ἡ καντινιέρα καὶ ἡ Λιζούλα θὰ ἔμεναν στὸ στρατόπεδο, — οὔτε ἀνησυχοῦσε πιά γι' αὐτὲς. Κοίταζε τὸν ἀρχιτυμπανιστὴ μετ' ἀκριβοῦς ἐκεῖνο ὕψος καὶ, προσπαθώντας νὰ τὸ μνηστῇ, σήκωνε ψηλά τὸ κεφάλι, κατέβαζε τοὺς ὤμους, τέντωνε τὴν κνήμη καὶ κυποῦσε δυνατὰ τὸ ταμπούρο του.

Ἀμὰ ἔφτασαν στὸν Ὄδο, τὸ ποταμὸν ποὺ χωρίζεε τὸ στρατὸ τοῦ Δυμουριέ ἀπὸ τὸ στρατὸ τοῦ Κελλερμάνν, οἱ τυμπανιστὰς ἔπαψαν, ἔβαλαν τὰ ταμπούρα στὸ κεφάλι καὶ πέρασαν τὸ ποταμὸν μετ' ἀκριβοῦς τὴν κοίτην, γιὰ νὰ φθάσουν τὸ γεφύρι ἐλεύθερο στὴς δύο πυροβολαρχίες ποὺ ἀκολουθοῦσαν. Ἐπειτα ξανάρχισαν νὰ παίζουν, ἀμὰ ἐφθάσαν στὸ Ὀρμπεδάλ.

Τὴ στιγμή ποὺ ἡ κεφαλὴ τοῦ συντάγματος ἐτοιμαζόταν νὰ περάσῃ τὸ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

Δαγαπητοί μου

ΡΟΧΘΕΣ ήλθε να με

ιδεί ένας πατριώτης μου κι' αγαπητός μου φίλος, πολύ μορφωμένος άνθρωπος, ποιητής, κριτικός κι' από παλιά άρρογτική οικογένεια. Τό λέν κι' αυτό, γιατί έχει σχέση με το θέμα. Και μάλιστα θά προσθέσω ακόμα, πως η δική μου οικογένεια δεν είναι γραμμένη στο έπτανησιακό Λίμπρο ντ' όρο, τή Χρυσή Βίβλο των ευγενών.

Είπαμε πολλά και διάφορα. Κι' άξαφνα, ο φίλος μου μού κάνει:

— Άλήθεια, έχω να σου πω κάτι τί, για να γράψης μια ώραία «Αθηναϊκή Έπιστολή». Στη Ζάκυθο, άναυστηθήκη το Σπιτάλιο του Μαρτινέγκου, ο περίφημος εκείνος «Οίκος δι' ευπρεπές καταφύγιον». Η λειτουργία του, ξέρεις, είχε σταματήσει χρόνια. Άλλά τελευταία έγινε καινούργια Έπιτροπή, πύ φιλότιμη και δραστήρια, και το Κατάστημά, που είναι μοναδικό σ' όλο τον κόσμο, άρχισε πάλι να δέχεται δύστυχους, ξεπεσμένους ευγενείς.

Θυμήθηκα εύθες αυτό το ίδρυμα του Μαρτινέγκου. Ένα μεγάλο σπίτι στη Ζακυνθινή Πλατεία Ρούγα, ολοπέτρινο, μαυρισμένο από τον καιρό, με μια μαρμαρένια πινακίδα στην πρόσοψη, που έγραφε ελληνικά κι' ιταλικά: «Οίκος δι' ευπρεπές καταφύγιον — Casa di decente ricovero». Ομολογώ όμως πως ούτε με χαροποίησε τόσο η άναύστασή του, ούτε τη βρήκα θέμα κατάλληλο για Έπιστολή. Κι' είπα στο φίλο μου:

— Μά, καίμενε... αυτή την έβδομάδα, πρέπει να γράψω στα παιδιά για τή Σαρακοστή...

— Όχι αδελφέ! μ' έκοψε. Τά ίδια και τα ίδια! Για τή Σαρακοστή, για το Πάσχα, για τήν Πρωτοχρονιά... Δε βαρέθηκα να τα γράψης τριάντα χρόνια;

— Ναι, έχω μπορεί να βαρέθηκα... Δε βαρέθηκα όμως και τα παιδιά, που πολλά για πρώτη φορά τα διαβάζουν. Η νομίζεις πως έχουμε τους ίδιους άναγνώστες από τριάντα χρόνια;

— Σ' αυτό έχεις δίκιο, ωμολόγησε ο φίλος μου. Επιμένω όμως πως θά ωφελούτες περισσότερο τα παιδιά, αν τους έγγραφες για το Σπιτάλιο του Μαρτινέγκου. Σου είπα, ότι δεν υπάρχει άλλο στον κόσμο για ξεπεσμένους ευγενείς. Τώρα τελευταία, μόνο έγινε ένα στην Άγγλία. Άλλα στη Ζάκυθο είχε ίδρυθ' πρό εκατόν πενήντα χρονών! Ο ευγενής και φιλόανθρωπος Μαρτινέγκος άφησε γι' αυτό όλη του την περιουσία. Πρωτότερα, οί ευ-

γενείς που ξέπεφταν κι' έμεναν στον κόσμο έρημοι και φτωχοί, έμπαιναν στα κοινα Πτωχοκομεία και ζούσαν εκεί—μέσα φτωχικά μαζί με κάθε λογής ανθρώπους. Ο Μαρτινέγκος σκέφθηκε πως θά ύπόφεραν πολύ, καλομαθημένοι αυτοί, να καταντούν σε τέτοια αθλιότητα. Και ίδρυσε το Σπιτάλιο του, για να δέχεται μόνο φτωχούς ευγενείς και για να τους δίνει τα μέσα να ζουν κι' εκεί όπως ήταν μαθημένοι. Με τα ώραία κρεβάτια τους, με τα ώραία σερίτσια τους, με τα ώραία φορέματά τους, με τήν ώραία συναναστροφή τους. Ένα άριστοκρατικό Οικοτροφείο, μια άριστοκρατική Λέσχη, όπου δεν πληρώνει κανένας τίποτα. Μά δεν είναι κάτι ώραίο;

Έκούνησα το κεφάλι μου διστακτικά. Δεν μ' έπειθαν τόσο αυτά που μούλεγε ο φίλος μου...

— Άκόμα διστάζεις; με ρώτησε. Μά γιατί;

— Γιατί δεν βρίσκω, του άποκρίθηκα, το ήθικό, το παιδαγωγικό συμπέρασμα που θά έδωγαν απ' αυτή τήν ιστορία.

— Άλήθεια; ! έφώναξε έκπληκτος ο φίλος μου. Μά είναι ολοφάνερο! Ο Μαρτινέγκος αυτός, ο άρχοντας του παλιού καιρού, έδειξε μια μεγάλη, πρωτότυπη, λεπτή και φωτισμένη φιλανθρωπία!

— Πού τήν περιώρισε όμως στους δικούς του, στήν τάξη του, στον κύκλο του. Είπε: «Στο Σπιτάλιο μου δεν θά έχουν είσοδο παρά μόνο οι ευγενείς σαν και μένα, μόνο οι γραμμένοι στο Λίμπρο ντ' όρο!».

— Και δεν είχε το δικαίωμα;

— Τό είχε. Καθένας μπορεί να διαθέσει τήν περιουσία του όπως θέλει. Άμφιβάλλω όμως αν μια τέτοια διάθεση μπορεί ναποτελή άξιώπαινη πράξη και παράδειγμα άξιόμιμητο... σήμερα!

— Μά, σε παρακαλώ... Ένας λόγιος δεν μπορεί να κάνει ένα Άσολο για λόγιους; ένας άμαχξας γι' άμαχξάδες, ένας έμπορος για έμπόρους και καθεξής;

— Ναι, βέβαια, Μ' άλλο το επάγγελμα, ή συντεχνία, κι' άλλο ή τάξη. Ο Μαρτινέγκος, βλέπεις, χωρίζει άριστοκράτες από πληθείους, και τους χωρίζει ακόμα και στή φτώχεια που θά τους ένωσε. Καλά, όσο ένας ευγενής, άριστοκράτης από γέννηση, μ' ένα παλιό τίτλο, είναι και πλούσιος, μπορεί να ζή διαφορετικά από τους άλλους. Με το δικαίωμα που έχει κάθε πλούσιος να τρώη φασιανούς σε πιάτα από πορσελάνη. Άλλά τή στιγμή που χάνει τήν περιουσία του, που δεν είναι δηλαδή ικανός να τή διατηρήσει ή να τήν ξανακάνη, που δεν έχει άπομνηνάχαρίσματα, που είναι στερημένος από κάθε άξια, και ξεπέφτει, και φτωχαίνει, και καταντά ζητιάνος, γιατί έχω θά το άναγνωρίσω σήμερα το δικαίωμα να ζή όπως ήταν μαθημένος στο σπίτι του πατέρα

του ή του πάπου του; Έπειδή έτυχε νάχουν αυτοί ένα τίτλο, και νάναι περασμένοι στο Λίμπρο ντ' όρο; Αυτά δεν περνούν σήμερα. Είναι αντίληψη καλιά, μεσαιωνική. Το Σπιτάλιο του Μαρτινέγκου, καμωμένο με τέτοια αντίληψη, είναι ίδρυμα μεσαιωνικό. Και ξέρεις πότε θά χαϊρόμουν; Άν ή καινούργια Έπιτροπή το έκανε καινούργιο. Ίδρυμα ωφέλιμο 'ς όλη τήν κοινωνία κι' όχι σε μια τάξη μόνο. Σχολείο, Όρφανοτροφείο, Γηροκομείο, Νοσοκομείο, Πτωχοκομείο έστω, αλλά για όλους, δημοκρατικό, λαϊκό. Έτσι, όπως ξανάρχισε να λειτουργή, αν «εμπρεπές καταφύγιον», θέλει να δικαιώσει κοινωνικές διακρίσεις που δεν υπάρχουν σήμερα, ούτε είναι ανάγκη να υπάρχουν.

Ο φίλος μου στο τέλος συμφώνησε μαζί μου. Γιατί, αν κι' από οικογένεια γραμμένη στο Λίμπρο ντ' όρο, έχει τόσα άτομικά χαρίσματα αυτός και τόσο μεγάλη θέση, ώστε ξέρει καλά πως δεν θά του χρειασθ' ποτέ το Σπιτάλιο του Μαρτινέγκου. Θέλω να πω πως ένας ευγενής, που δεν θά είχε παρά τον τίτλο του, δεν θά συμφωνούσε ποτέ...

— Ναι, μού είπε, μά ή Έπιτροπή δεσμεύεται από τή Διαθήκη. Άν άλλαζε το σκοπό του ιδρύματος, θά έκανε επανάσταση.

Σ' αυτό δεν άποκρίθηκα τίποτα. Σκέφθηκα όμως, πως όλοι αυτοί οι παλιοί δεσμοί μ' επανάσταση λύνονται και πως με μια σειρά από επαναστάσεις ή κοινωνία προόδευσε, από το μεσαιώνα, και θά προσδεύη ακόμα. Ός που να έλθ' εποχή, που να μη χρειάζονται πιά ούτε «Φιλανθρωπικά» καταστήματα για όλους. Γιατί εκεί τείνει ή κοινωνία: Να λείψ' ή φτώχεια, ή αθλιότητα, ή «έσχάτη ανάγκη» και μαζί τους ή σημερινή ψεύτικη φιλανθρωπία. Να έχουν όλοι οι άνθρωποι, ό,τι τους χρειάζεται και να είναι κοινωνικώς ίσοι.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Ο πλούτος άνεβάξει τον νεόπλουτον άγοράτο; αλλά ή φτώχεια δεν κατεβάξει τον διακεκριμένον άνθρωπο.

Τή δημόσια γνώμη τήν εκτιμώ πολύ, όταν νομίζω πως έχει δίκιο. Όταν νομίζω πως έχει άδικο, δεν τήν ψηφώ δίδου, ως να μ' ήν ύπ' όρχη.

Ο πλούσιος έχει όλες τις χάρες, όσο είναι παρών. Άναχωρώντας, τις παίρνει μαζί του και γίνεται τιποτένιος για χείλους που μένουν.

Δεν είμ' εγώ που άγαπώ και θέλω το ελάττωμά μου. Είναι το ελάττωμά μου που άγαπώ και θέλει έμέ. Έγώ μόνο σέρ-

νομαι απ' αυτό. Άλλοίμονο, είμαι παίγνιό του!

Τό να κλειούμε τα μάτια μας 'ς εκείνους όπου μ' άς βρίζουν, είναι συχνά γενναϊότητα. Τό να τάνοίγουμε καλά 'ς εκείνους που μ' άς επαινούν, είναι πάντοτε φρονημάδα.

Κανείς ποτέ δεν ένθουσιάζεται, δεν σανατίζεται για τα χρέη του. Ένώ όλοι, από το περισσότερο στο λιγώτερο, ένθουσιάζονται και φανατίζονται για τα συμφέροντά τους. Έτσι, όπου βλέπεις ένθουσιασμό και φανατισμό, εκεί πάντοτε πως είναι συμφέροντα' όχι άρετή.

Δεν είναι πράγμα που να ικανοποιή περισσότερο, από τήν ήθική κατωτερότητα των αντιπάλων μας, ή όποια τους κάνει υποχείριους μας.

Είναι κάποιες κακές ιδιότητες της ψυχής, όπου μοιάζουμε με κάποιες καλές άλλες. Η αυθάδεια λ. χ. συγχέεται συχνά με το θάρρος' ή δειλία με τήν ταπεινοφροσύνη' ή κουταμάρα με τήν καλосύνη κτλ. Συμβαίνει δε και τάνάπαλιν.

Η σπατάλη είναι αθέτηση της οικονομίας. Η φιλαργυρία είναι κατάχρηση της οικονομίας. Φιλαργυρία θ'εν και Σπατάλη άδελφάδες, αντίθετες της Οικονομίας.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΣΟΥΛΤΑΝΑ

Στήν Άνατολή, ζούσε μια μικρή σουλτάνα, που τήν έλεγαν Μυριέμ. Μ' όλη όμως τήν όμορφιά της χώρας όπου κατοικούσε, ήταν πολύ δυστυχισμένη, γιατί δεν ήξερε τί να κάνει. Ήταν κουρασμένη από τις μακρινές μέρες, που πέρναγε άνεργη, έαπλωμένη σε μαλακά μαξιλάρια, να παίξει με το κορραλλένιο της περιδέραιο ή να κοιτάξ' τα δακτυλίδια της, που έλαμπαν σαν άστέρια.

Η Μυριέμ θάθελε να πάη μακριά, πολύ μακριά, σαν τους ψηλούς Άραπάδες, που έβλεπε να περνάνε πάνω στάλινάκια τους και να τρέχουν πιο γρήγορα κι' απ' τον άέρα. Πού πήγαιναν; Θάθελε να τους ακολουθήσ', να δ' ό,τι έβλεπαν κι' εκείνοι, να ζήσ' τή ζωή τους. Κι' ή μικρή σουλτάνα έπαυσε, που δε μπορούσε νάλλάξ' ή μονότονη ζωή της.

Τό βράδυ παραπονιόταν σ' άστέρια, που ή φωνή της όμως δεν έφτανε ως αυτά, ή στο δυνατό άέρα, που δεν τήν άκουγε.

Όστόσο, μια μέρα, ο άέρας της είπε: — Άφού έχεις τόση επίθυμία να δ' ό,τι άλλες χώρες, άνεβα στο νεφέλινο αυτό

άρμα. Θά σε πάω μακριά, πέρ' από τή γαλανή θάλασσα, κάτω από τα βουνά.

Η μικρή σουλτάνα έφυγε μ' ένα όμορφο άρμα από κόκκινα τριαντάφυλλα, άπαλο σαν χνοδί, κι' ο άέρας άρχισε να φυσάει σιγά-σιγά, για να μ' ήν κουνάη τή μικρή ταξιδιώτισσα.

Πέρασε έτσι μεγάλες πόλεις, έπειτα τήν άπέραντη θάλασσα, όπου οι βάρκες φαινόταν σαν άσπρες βούλες, όχι πιο μεγάλες από τις πέτρες του βραχιολιού της.

Ύστερ' από ταξίδι δυό ήμερών, έφτασαν μπρος σε μια μεγάλη πόλη, κατ' άμυρη, όπου έβλεπαν να έξέχουν πανύψηλα φουγάρα, σά δάσος με ξερά δέντρα.

— Ποιά είναι ή πόλη αυτή, που έχει τόσο άσχημη και θλιβερή όψη;

— Τό Παρίσι! άποκρίθηκε ο άέρας.

Τό Παρίσι! Η πόλη, που γι' αυτή της είχαν π' όσα!

Η μικρή άνατολίτισσα δεν πίστευε στα μάτια της. Τό Παρίσι, απ' όπου έρχόνταν

«Η Μυριέμ ήταν κουρασμένη...» (Σελ. 109, στ. α').

τόσα όμορφα πράγματα και που τό φανταζόταν όλο ήλιο και χρυσάρι, ήταν αυτή ή πόλη, ή τόσο μαύρη και γεμάτη καπνούς; Δεν ήθελε να δ' ή περισσότερο.

— Γρήγορα! Να φύγουμε γρήγορα! Θαρρώ πως δεν θά μπορού ν' άναπνεύσω εδώ. Τόσο βαρύς και πνιχτικός μού φαίνεται ο άέρας.

Κι' ο άέρας ξεκίνησε. Πέρασαν πάλι τή θάλασσα, μ' ή φορά αυτή ήταν πράσινη και τα βαποράκια φαινόταν μαύρα. Τότε ο άέρας είπε:

— Είναι ή Μάγνη, π' άμε στο Λονδίνο. Στο Λονδίνο, ή μικρή σουλτάνα άπογοητεύτηκε περισσότερο. Σπίτια, σπίτια κατ' άμυρη και φουγάρα πιο μαύρα κι' από κείνα του Παρισιού. Είδε μικρά κορίτσια, σαν κι' αυτήν, να δουλεύουν με πολύ κόπο, κουδωνίζοντας πελώρια σακιά με κάρβουνο, με το πρόσωπο μαυρισμένο και γυφτά από τό βάρος.

— Ά! να φύγουμε γρήγορα, γρήγορα! είπε πάλι στον άέρα. Είδα άρκετές χώρες σαν κι' αυτή. Όλες είναι παραπολύ θλιβερές. Προτιμώ τήν Άνατολή μου, με τον ήλιο της ήλιο, τα όμορφα λουλούδια της και τάσπρα της σπίτια, που είναι τόσο χαρούμενα.

Μά ο άέρας δεν τήν άκουσε και ξανάρχισε το πέταγμά του προς τα ψηλά άσπρα βουνά, τα Όράλια. Κι' ύστερ' από μια μέρα και μια νύχτα, έφτασαν στήν Πετρούπολη.

Η μικρή Μυριέμ παραξενεύτηκε πολύ, όταν είδε τους δρόμους, τα σπίτια, όλη τήν πόλη σκεπασμένη με λεπτό άσπρο μπαμπακί. Ο άέρας της είπε πως ήταν χιόνι. Θάύμαζε ή Μυριέμ, τα δέντρα, που ήταν μέσα στήν πάχνη λεπτά σαν δαντέλλα και γυαλιστερά σαν κρυσταλλωμένη ζάχαρη.

Μά κρύωνε πολύ. Κι' ο ήλιος, ο ήλιος της ποτίδας της που ήταν; Ο ούρανός ήταν σταχτερός κι' όλα της φαινόταν θλιβερά. Τα κουδούνια των ελκύνθρων κι' οι άραιοι διαβάτες έδιναν λήγη ζωή στους δρόμους. Ούτ' ένα λουλούδι όμοιως, ούτ' ένα πουλί.

Η Μυριέμ κρύωνε πολύ και κουδαραζόταν κάτω από τους γάζινους πέπλους της, άποζητώντας τον τόσο γλυκό ήλιο της πατρίδας της.

Μ' ένωμένα χέρια, παρακάλεσε τον άέρα να τήν πάη στο σπίτι της, στον

τόπο της, που ο ούρανός είναι πάντα γαλάζιος κι' ο ήλιος χρυσώνει κάθε πράγμα που πέφτει απάνω του.

Ο άέρας τή φορά αυτή διευθύθηκε προς τήν Άνατολή κι' ή μικρή σουλτάνα ξανάρχισε μ' ευχαρίστηση τα κόκκινα παλάτια της και τις άσπρες τους ταράτσες και τον άγαπημένο της ήλιο, που τόσο άγαπούσε. Πόσο ώραία της φαινόταν ό' αυτά! Ήξερε τώρα πως ή ευτυχία δε βρίσκεται μακριά, στο άγνωστο και στήν άλλαγή, μά πολύ κοντά μας, μέσα σ' αυτά που μ' άς τριγυρίζουν, στήν ήσυχία της οικγενειακής ζωής, κοντά σε καρδιάς που μ' άγαπών και σε πράγματα, που είχαμε άγαπήσει τόσο όταν ήμασταν μικροί, και που μ' άς τραβούν κάθε μέρα περισσότερο με τή δύναμη της άναμνήσεως.

Κι' από τότε, ή μικρή σουλτάνα ποτέ πιά δε σκέφτηκε να ξαναφύγ'.

(Μετάφραση)

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΡΟΦΕΣ

Κελαριστό, χαρούμενο
Κι' δλόδροσο νερό,
Που τρέχει από τη σκισμή
Πρασινομένου βράχου,
Πόσο μου εύφραίνεις την ψυχή,
Που την αγγούλα περπατώ
Κάτω απ' τα δέντρα τὰ ψηλά
Του δρόμου του μονάχου!

Εάστερ' ή νύχτα κι' όμορφη...
Στην κυματοδάρτη άμμουδιά
Τα κυματάκια έρχονται
Συγαλιά και σπάνε.
Αχ, πόσο μου εύφραίνεις με μās
Που πολεμάμε ζωντανόι,
Μά και μ' αυτούς που σβύστηκαν
Και γάδθηκαν του πάνε!

Ρεϊκ: τή: Διμνοθάλασσας

ΜΟΥΣΙΚΗ

(Στο Χιώτικο Τριαντάφυλλο)

Από ώρα μαζεμένοι, φλυαρού-
σαμε στο κομψό σαλονάκι, όταν
ζήτησα να μου παίξουν λίγη μου-
σική. Πέρα, μακριά, πίσω απ' τὰ
μαβιά βουνά έδιν' ό ήλιος. Ένα
χρυσό φως έλουσε τον κήπο και
περνώντας απ' τὰ πυκνά φυλλώμα-
τα, έφτανε κλωμοπράσινο ως τὰ
παράθυρα. Οι βαριές κουρτίνες τὸ
πνίγανε και λιγοστό, μισοπεθαμέ-
νο, γούρνε μες στο δωμάτιο, όταν
ακούστηκαν οι πρώτες νότες μιας
παθητικής μουσικής.

Απαλές και γλυκές στην άοχή,
όγκώθηκαν γρήγορα σ' έναν αρμο-
νικό χειμαρρό, που όλα τὰ συνε-
παίγανε. Τὸ δοξάρι πετούσε στο
βιολί, ένώ τὰ δάκτυλα τῆς φίλης
μου μόλις άγγιζαν, χαϊδεύαν, λές,
τὰ κόκκαλα του πιάνου.

Ανοίξα τὰ μάτια μου, που τὰ
κρατούσα κλεισμένα και ξαφνισί-
σα! Όλα είχαν ζωντανέψει και-
σα! Τ' άγαλματάκι του Ερμή πάνω
στο τζάκι γύρισε και κοίταξε γλυ-
κά την Αφροδίτη, που μελαγχό-
λική είχε βυθίσει τη ματιά της
στο άγνωστο. Ποιά λύπη τ' άτά-
κρωγε τη θεά τῆς Όμορφιάς;

Τὸ πορτοκίτο του Σούπερτ,
πάνω από το πιάνο, ήταν έτοιμο
να κλάψει. Τὰ δάκρυα γυάλιζαν
στά μάτια του κάτω απ' τὰ μεγά-
λα γυαλιά, ένώ τὰ παχειά, τὰ υγρά
χείλη έτρεμαν από συγκίνηση.

Ένα μουσικό από άσπρα και
ρόζ χρυσάνθεμα, μέσα σ' ένα κινέ-
ζικο βάρο, στέναξαν και σκύβοντας
τὰ κεφαλάκια τους είπαν κάτι.

Ω μαγεύει τῆς μουσικῆς!
Ξανάκλεισα τὰ μάτια μου και
για όσα πολλή ταξίδευα σ' έναν
άλλο κόσμο, όνειρειμένο, σῆς ψυ-
χῆς μου τον κόσμο.

Δεν τὰ ξανάνοιξα παρ' άφου ξε-
ψύχησαν κ' οι τελευταίες νότες,
γλυκές κι' απαλές σαν τις πρώτες,
και σβύστηκαν σιγανά σαν τὸ
μουρουόρισμα τῆς γαλήνιας θά-
λασσας στην άκτῆ.

Μά ή ήχώ σέ μιά κόψη κάτω
έλεγε άκόμα... Μελοδίνανη

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ ΤΩΝ ΠΛΑΤΑΝΩΝ

Πέρασα σὸν σκιερὸ δάσος τῶν
πλατάνων βασιλείο σκιᾶς, κεί πού
τὰ θεοῖα ἀγκαλιάζουν τοὺς χονδρὸς
κορμούς καὶ τὰ πούλια χορεύουν ψη-
λά, στὸν πράσινο θάλο. Ὡ, τί βοεῶ
πού εἶναι τὸ δάσος τῶν πλατάνων!
Χιλιάδες βατράχοι φωνάζουν μεσ'
ἀπὸ κρυφὰ ποτάμια, χιλιάδες
πούλια κράζουν στῶν φύλλων τὸ
φρέσκασμα. Σ' ἕνα κρεμαστὸ με-
λίσσι βομβοῦν μύριες μελίσσες καὶ
πάνω ἀπ' τὰ νερά συρίζουν σφή-
γκες καὶ μπουμπουροὶ, καὶ ἀπομα-
κρυνά τὰ θέα φρυσιῶν καὶ τὰ κρυ-
φὰ ποτάμια βοεῶν κι' αὐτὰ κυ-
λοῦν. Ὡ, τί φρεϊκὴ μουσικῇ, τί
φρεϊκὴ τριγύρω! Πλατεῖες σκιᾶς
πέφτουν στὰ νερά πού πέρνουν
χιλία χρώματα καὶ σχηματίζουν
παράδοξες μορφές... Φοβάμαι! τὸ
γυαλιστὸ νερὸ ἔγεινε κάτοπτρον
ὀπτασιῶν πού χορεύουν μέσα κι'
ἀργοστηγαίνω ἐνὼ βουτῶ σὲ βάλ-
τα κρυφὰ καὶ σὲ παχειὰ χλόη,
ύπουλη.

Σμῆνος πουλιῶν πού χορεύουν
στὸν πράσινο θάλο, πῆδηξαν ἀπ'
τῶν φύλλων τὸ φρέσκασμα στὰ φρι-
κασμένα νερά. Σάφνου, βλέπω ἕνα
φειδὶ νὰ γλυστῇ στὴ χλόη, ν' ἀνα-
σηκῶν μπρὸς ἕνα ἀπαίσιο τριγυ-
νικό κεφάλι μὲ γλωσσίδι φαρμα-
κερὸ καὶ νὰ μαγνητίζει τρία που-
λιά πού γράφουν κύκλους, δλοένα
μικροτέρους, καὶ χάνονται τέλος
σὸ στόμα τοῦ θεριοῦ.

Κι' ἐγὼ φοβισμένος φεύγω ἀπ'
τὸ σκιερὸ δάσος τῶν πλατάνων,
βασιλεῖο θανάτου. Σέλιος

23 ΙΟΥΝΙΟΥ 1917

Απὸ τίς προηγούμενες μέρες,
ὁ βούλγαρος φρουράρχος τῆς πό-
λεως μās, κατὰ διαταγὴ τῆς Κυ-
βερνήσεώς του, εἶχε εἰδοποιήσει
250 «Έλληνες τὸ ἄνθος τῆς κοι-
νωρίας μās, νὰ εἶναι τὸ πρωτὶ τῆς
23 Ιουνίου, στὶς 5, στὸ Φάληρο.
Αὐτοὶ θάποτελοῦσαν τὴν πρώτη
ἀποστολὴ τῶν ἐρήνων.

Δόχισε νὰ ἐξημερώνη. Καὶ πρὶν
ἀκόμα βγῇ ὁ ήλιος, μαζεῦτήκανε
ὅλοι. Σὲ λίγο, ἀφου ἔγεινε ἡ κα-
ταμέτρηση, ἀρχισαν οἱ δυστυχι-
σμένοι ν' ἀποχωρετοῦν τοὺς συγ-
γενεῖς τους. . . . Ήταν ἡ σπαρ-
κτικώτερη στιγμή. . . . Ἐβλεπες
τοὺς πατέρες νὰ φιλοῦν τὰ παιδιὰ
τους, πού κλαίγανε κι' αὐτοὶ ἐνὼ
ἤθεσαν πῶς γιὰ τελευταία φορὰ
τὰ βλέπουν, ἐκρυβαν τὸν πόνο
τους καὶ φαινόταν γελαστοί.

Σὲ λίγο ξεκινοῦν...
Δὲν ἀκούς πιά τότε ἄλλο ἀπὸ
κλάμμα κι' ὀδυμούς, μὲτὶ με τίς
ἀγριές φωνές τὸν βαρβαρὸν πού
τραβοῦν τὸν καθένα ἀπ' τὴν ἀγ-
καλιά τὸν ἀγαπητὸν του προσώ-
πων. . . . Ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ὀμῆ-
ρους τὸ πέμπτο δὲν γυρίσανε. . .
Ποιὸς ἔχει σὲ ποιά γωνιά τῆς
γῆς τῶν αἰμώδητων ἐχθρῶν καὶ
λυσῶν τὰ κόκκαλά τους!...

(Καβάλλα) Ἐλλήσπιντος

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΟΝ «ΥΠΟΓΕΙΟ ΠΟΛΕΜΟ»

... Κι' ἔκλεισε τὰ μάτια. Ἄλ-
λά σχεδὸν ἀμέσως τὰ ξανάνοιξε.
Γιατί μιὰ κινονία ἀκούστηκε, μιὰ
κανονία ἀπ' τὸ διαμερίσματα τοῦ
πύργου, χωρὶς ἀμφιβολία, γιατί
τὰ τζάμια ἐφριξαν. Καὶ σιγά, σιγά
νύχτα, ἀκολούθησαν ἔντεκα ἄλ-
λες. Ποῖν ἀκόμη ἀντηχήσῃ ἡ δω-
δέκατη, ὁ ταγματάρχης Τριμπὸν
ἦταν ἀκίνητος. Τὸ βλέμμα του
σβύσθηκε γιὰ πάντα. Μὲ τ' αὐτιά
πού ἀκόμα βούιζαν ἀπ' τὸν κρό-
τον τῶν κανονιῶν, φαίνονταν σὰ
νὰθελε νὰ φωνάξῃ «παρών».

Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς

ΚΟΝΣΕΡΤΟ

Ἄφρου ἡ Ἰουδιθ ἔγινε μεγάλη
συγγραφεὺς, ἔγραψε μιὰ τραγική
κομωδία, ἕνα ἀστεῖο «δράμα κι'
ἕνα μονόλογο μὲ τέσσερα πρόσω-
πα) ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ καὶ μου-
σικός! Μάζεψε λοιπὸν τὴν παρὰ
τῆς (ὅλο μουσικά τάλαν) καὶ συμ-
φώνησαν νὰ δώσουν ὅλοι μαζί
ἕνα κονσέρτο!

Κάποιος ἐπρότεινε νὰ παίξουν
«Musique de chambre», οἱ ἄλλοι
τὸ παραδέχθηκαν ἐνθουσιωδῶς,
ἡ δὲ Ἰουδιθ ἐπρότεινε, ἐπὶ τὸ
ποιητικώτερον νὰ γίνῃ ἅπάνω
στην Ἀκρόπολι (γιατί, ἔλεγε, ἡ
ἀρχαία τέχνη θὰ τοὺς ἐμπνεύσῃ
καλύτερα).

Τώρα δὲν ἔμεινε παρὰ νὰ μοι-
ρασθοῦν. . . οἱ ρόλοι. Ἡ Ἰδιᾶ
ἡ Ἰουδιθ, σὺν δεινῇ πιανίστῃ,
θὰ ἐπιτελετο τὸ πιάνο. Ἀφου ὁ κα-
θένης διάλεξε τὸ ὄργανο πού θὰ
ἐπαίξε, ἔμεινε νὰ διοριθῇ ὁ ἀρ-
χιμουσικός. Ἀλλά ἐδῶ ἦταν ἡ
μεγάλη δυσκολία. Κανεῖς δὲν ἤ-
θελε, γιατί εἶναι, λέει, κουραστι-
κὸ νὰ κουνᾷ κανεῖς τὰ χέρια του!
Τέλος πάντων βρεθῆκε κι' αὐτός.
Ὁ ἐξάδελφος τῆς Ἰουδιθ, πού
εἶναι δεινὸς τυμπανιστῆς (καινῶς
ταμπουριέρης), ἀνέλαβε.

Τὰ παρακάτω καὶ τὴν ἐπιτυχία
τοῦ κοντσέρτου θὰ σὰς τὰ πῶ
ἄλλη φορὰ.

Ἰουδιθ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΩ ΓΑΛΛΙΚΑ

Διαβάζοντας τὰ λόγια τῆς Κα-
μέλιας, ἀπεφάσισα κι' ἐγὼ νὰ μά-
θω γαλλικά, παίρνοντας μοδῆμα-
τα ἀπ' τὸ γάτο μου. Καὶ πρώτα
πρέπει νὰ σὰς τὸν παρὸν
σάσω. Πάγω στὴν γυαλιστερὴ
του ράχη ἔχει δώδεκα στογγυ-
λοὺς μῆνες· εἶναι κατὰμυρρος μὲ
ὠραῖο ἄσπρο μουστάκι καὶ λίγο
τεμπέλης.

Τὸν πῆρα λοιπὸν ἀπὸ μιὰ γω-
νιά τοῦ καναπέ, πού κοιμώταν
καὶ τὸν βάλα πάνω σὸ τραπέζι.

Τοῦ κάνω τὴν πρώτη ἐρώτηση:
«Νούθρ νού»!

Καμμία ἀπάντηση! μονάχα μού
μισόκλεισε τὸνα μᾶτι σὰν νὰ μὲ
κοροῖδευε.

Δὲν θὰ τὴν πρόφερα καλά, ἐπὶ
Ξανακῶν τὴν ἐρώτηση: «Νο-
νιού»;

Αὐτὴ τὴ φορὰ, ἀντὶ γι' ἀπὸ-
τῆση, ὁ γάτος μου μὲ φιλοδώρη-
σέ μιὰ ὠραία νυχιά, πού σὰς
βαίω μού πονεῖ ἀκόμα.

Καὶ τώρα σὰς παρκαλῶ, πού
φταίει; Ἐγὼ πού δοκίμασα νὰ
μάθω γαλλικά, ἡ ἡ Καμέλια σὰς
μᾶς τὰ σύστησε;

Μικρὸς Τζ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Τίποτα, σ' αὐτὸ τὸν κόσμο,
εἶναι πολυτιμώτερο ἀπ' τὴν ἀ-
θινή καὶ στερεὴ φίλια. Γιατί
θε πράγμα χάνεται ἡ φίλια, ἀν-
ταντίας, δὲν μπορεῖ νὰ σταμα-
σῃ παρὰ μὲ τὸ θάνατο, μερικὲς
φορὲς οὕτε μὲ αὐτόν.

Ὅταν συμβῇ τίποτα σὲ καὶ
νὰν ἄνθρωπο, οἱ ἄλλοι λένε: «Μ-
τανε γραφτό του». Λάθος. Ὅσο
ἔβλεπε τὸν ἄνθρωπο ἐλευθεροῦ
κόσμο. Δὲν ὥρισε τί πρέπει
κάνῃ ὁ ἄνθρωπος ἡ τί θ' ἀπογί-
νῃ. Ἄν κάνῃ τὸ καλὸ, θὰ εὖρῃ ὅσο
τὸ καλὸ ἢ ἂν κάνῃ τὸ κακὸ,
θὰ εὖρῃ τὸ κακὸ.

Ἡ παραμικρὴ κηλὶδα μπο-
ρὲ νὰ κάμῃ ἄχρηστο ἕνα ροῦχο. Ἐπὶ
ἕνα ἀσπίλο ὄνομα μπορεῖ νὰ χά-
σῃ τὴν ὑπόληψή του μὲ τὸ παρ-
μικρὸ σφάλμα.

Γιὰ νὰ θέλῃ κανεῖς νὰ ἐξομ-
λογηθῇ ἔνα ἄλλο ἔνα μυστι-
κὸ πού δὲν τὸ ἔχει κανεῖς, ὅ-
τι πῶς αὐτὸ δὲν εἶναι μυστικὸ
γιατί ἕνα πράγμα λέγεται μυστι-
κὸ, ὅταν τὸ ἔχει ΕΝΑΣ μόνον.

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σκέψις τοῦ Κουφιοκεφαλᾶκη:
«Γιατί δὲν θάβουν ἐπιτελοῦ-
ν καὶ τὴ Νεκρὴ Θάλασσα, νὰ ἴσο-
χάσουμε»;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Σιμωναίου Ἀστέρος

— Ὅταν ὁ μπαμπᾶς ἐνὸς παι-
διοῦ εἶναι Κῶος κι' ἡ μητέρα του
Ροδιά (ἀπὸ τὴ Ρόδο), τὸ παιδί
τί εἶναι;

Κι' ὁ Κόλλος τῆς Ἀτταλίας:
— Κοροῖδιον καὶ κατ' ἀναγραμ-
ματισμὸν Κοροῖδο!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλομήνου

Μεταξὺ ἀδελφῶν.

— Γιατί, Μαρίνα, δὲν ἔκαμαν
καλὰ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ πού
ἐπούλησαν τὸν ἀδελφὸ τους;

— Δὲν μᾶς εἶπε ἡ δασκάλα, Τοτό.
— Ἐγὼ τὸ ἔχω: Γιατί τὸν ἐπού-
λησαν πολὺ φτηνά.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Μεταχολικῆς Ἀττίδος

Μαθητῆς γράφει πρὸς τὸν πα-
τέρα του

«Σεβαστέ μοι πάτερ, ἔκαμα χυ-
τὰς ἐξετάσεις μου καὶ τὸσον εὖ
χαριστήθηκαν οἱ καθηγηταί μου
ὥστε μὲ παρεκάλεισαν νὰ τὰς ἐπα-
γαλῶ καὶ μετὰ τοῖς μῆνας»

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κανονοῦ

194ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῆς Β'
Ταξινίας τοῦ 1921, ἡτοὶ ὅσον θὰ δη-
μοσιευθῶν εἰς τὰ φύλλα Μαρτίου, Ἀ-
πριλίου καὶ Μαΐου.

Κατ' ἔτος γίνονται τέσσαρες Διαγω-
νισμοὶ Λύσεων, δηλαδὴ ἕνας κάθε τρι-
μήναι. Ἐπομένως σήμερον ἀρχίζει ὁ
Δεύτερος τῆς τριμηνίας Μαρτίου-Μαΐου.

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθοῦν,
ἔρχονται, νὰ προμηθευθοῦν πρῶτα χάρ-
τι τῶν λύσεων. Ὁ στείλουν 1 δραχ-
μὴ καὶ θὰ λάβουν 13 φύλλα τοιού-
του, ὅσα ἀρκοῦν διὰ μιάν τριμηνίαν.

Διαιτὴν λαμβάνουν μέρος ὅσοι ἔχουν
ἐνταύθιμον ἐγχεκρίμενον διὰ τὸ 1921.
Οἱ λοιποὶ συνδρομηταὶ καὶ τ' ἀδέλφια
τοῦ πρέπει νὰ συνοδεύουν καὶ φυλα-
κίζου τὰς λύσεις μὲ δεκάλεπτον νόμι-
σμα ἢ γραμματόσημον, οἱ δὲ ἀγοραστὰι
μὲ ἐκκοσδ' ἑπτόν.

Νίκαρως μετὰ προσοχὴν τοὺς δ-
εῦς τοῦ Διαγωνισμοῦ εἰς τὸ Δ' Κι-
ελαῖον τοῦ Ὁδῆου. Βροβία ὀλο-
ποῦθου δὲ ὠριμένα δι' ὅλους τοὺς
Μεγάλους Διαγωνισμοὺς, τὰ ὅποια θὰ
ἰδῇ εἰς τὸ 5' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδῆ-
ου, παράγραφον 2 ἐδαφ. α', β' καὶ γ'.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἀναγνώστε μετὰ προσοχὴν τοὺς δ-
εῦς τοῦ Διαγωνισμοῦ εἰς τὸ Δ' Κι-
ελαῖον τοῦ Ὁδῆου. Βροβία ὀλο-
ποῦθου δὲ ὠριμένα δι' ὅλους τοὺς
Μεγάλους Διαγωνισμοὺς, τὰ ὅποια θὰ
ἰδῇ εἰς τὸ 5' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδῆ-
ου, παράγραφον 2 ἐδαφ. α', β' καὶ γ'.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἀναγνώστε μετὰ προσοχὴν τοὺς δ-
εῦς τοῦ Διαγωνισμοῦ εἰς τὸ Δ' Κι-
ελαῖον τοῦ Ὁδῆου. Βροβία ὀλο-
ποῦθου δὲ ὠριμένα δι' ὅλους τοὺς
Μεγάλους Διαγωνισμοὺς, τὰ ὅποια θὰ
ἰδῇ εἰς τὸ 5' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδῆ-
ου, παράγραφον 2 ἐδαφ. α', β' καὶ γ'.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἀναγνώστε μετὰ προσοχὴν τοὺς δ-
εῦς τοῦ Διαγωνισμοῦ εἰς τὸ Δ' Κι-
ελαῖον τοῦ Ὁδῆου. Βροβία ὀλο-
ποῦθου δὲ ὠριμένα δι' ὅλους τοὺς
Μεγάλους Διαγωνισμοὺς, τὰ ὅποια θὰ
ἰδῇ εἰς τὸ 5' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδῆ-
ου, παράγραφον 2 ἐδαφ. α', β' καὶ γ'.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἀναγνώστε μετὰ προσοχὴν τοὺς δ-
εῦς τοῦ Διαγωνισμοῦ εἰς τὸ Δ' Κι-
ελαῖον τοῦ Ὁδῆου. Βροβία ὀλο-
ποῦθου δὲ ὠριμένα δι' ὅλους τοὺς
Μεγάλους Διαγωνισμοὺς, τὰ ὅποια θὰ
ἰδῇ εἰς τὸ 5' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδῆ-
ου, παράγραφον 2 ἐδαφ. α', β' καὶ γ'.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἀναγνώστε μετὰ προσοχὴν τοὺς δ-
εῦς τοῦ Διαγωνισμοῦ εἰς τὸ Δ' Κι-
ελαῖον τοῦ Ὁδῆου. Βροβία ὀλο-
ποῦθου δὲ ὠριμένα δι' ὅλους τοὺς
Μεγάλους Διαγωνισμοὺς, τὰ ὅποια θὰ
ἰδῇ εἰς τὸ 5' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδῆ-
ου, παράγραφον 2 ἐδαφ. α', β' καὶ γ'.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἀναγνώστε μετὰ προσοχὴν τοὺς δ-
εῦς τοῦ Διαγωνισμοῦ εἰς τὸ Δ' Κι-
ελαῖον τοῦ Ὁδῆου. Βροβία ὀλο-
ποῦθου δὲ ὠριμένα δι' ὅλους τοὺς
Μεγάλους Διαγωνισμοὺς, τὰ ὅποια θὰ
ἰδῇ εἰς τὸ 5' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδῆ-
ου, παράγραφον 2 ἐδαφ. α', β' καὶ γ'.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἀναγνώστε μετὰ προσοχὴν τοὺς δ-
εῦς τοῦ Διαγωνισμοῦ εἰς τὸ Δ' Κι-
ελαῖον τοῦ Ὁδῆου. Βροβία ὀλο-
ποῦθου δὲ ὠριμένα δι' ὅλους τοὺς
Μεγάλους Διαγωνισμοὺς, τὰ ὅποια θὰ
ἰδῇ εἰς τὸ 5' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδῆ-
ου, παράγραφον 2 ἐδαφ. α', β' καὶ γ'.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἀναγνώστε μετὰ προσοχὴν τοὺς δ-
εῦς τοῦ Διαγωνισμοῦ εἰς τὸ Δ' Κι-
ελαῖον τοῦ Ὁδῆου. Βροβία ὀλο-
ποῦθου δὲ ὠριμένα δι' ὅλους τοὺς
Μεγάλους Διαγωνισμοὺς, τὰ ὅποια θὰ
ἰδῇ εἰς τὸ 5' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδῆ-
ου, παράγραφον 2 ἐδαφ. α', β' καὶ γ'.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἀναγνώστε μετὰ προσοχὴν τοὺς δ-
εῦς τοῦ Διαγωνισμοῦ εἰς τὸ Δ' Κι-
ελαῖον τοῦ Ὁδῆου. Βροβία ὀλο-
ποῦθου δὲ ὠριμένα δι' ὅλους τοὺς
Μεγάλους Διαγωνισμοὺς, τὰ ὅποια θὰ
ἰδῇ εἰς τὸ 5' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδῆ-
ου, παράγραφον 2 ἐδαφ. α', β' καὶ γ'.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἀναγνώστε μετὰ προσοχὴν τοὺς δ-
εῦς τοῦ Διαγωνισμοῦ εἰς τὸ Δ' Κι-
ελαῖον τοῦ Ὁδῆου. Βροβία ὀλο-
ποῦθου δὲ ὠριμένα δι' ὅλους τοὺς
Μεγάλους Διαγωνισμοὺς, τὰ ὅποια θὰ
ἰδῇ εἰς τὸ 5' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδῆ-
ου, παράγραφον 2 ἐδαφ. α', β' καὶ γ'.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἀναγνώστε μετὰ προσοχὴν τοὺς δ-
εῦς τοῦ Διαγωνισμοῦ εἰς τὸ Δ' Κι-
ελαῖον τοῦ Ὁδῆου. Βροβία ὀλο-
ποῦθου δὲ ὠριμένα δι' ὅλους τοὺς
Μεγάλους Διαγωνισμοὺς, τὰ ὅποια θὰ
ἰδῇ εἰς τὸ 5' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδῆ-
ου, παράγραφον 2 ἐδαφ. α', β' καὶ γ'.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἀναγνώστε μετὰ προσοχὴν τοὺς δ-
εῦς τοῦ Διαγωνισμοῦ εἰς τὸ Δ' Κι-
ελαῖον τοῦ Ὁδῆου. Βροβία ὀλο-
ποῦθου δὲ ὠριμένα δι' ὅλους τοὺς
Μεγάλους Διαγωνισμοὺς, τὰ ὅποια θὰ
ἰδῇ εἰς τὸ 5' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδῆ-
ου, παράγραφον 2 ἐδαφ. α', β' καὶ γ'.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἀναγνώστε μετὰ προσοχὴν τοὺς δ-
εῦς τοῦ Διαγωνισμοῦ εἰς τὸ Δ' Κι-
ελαῖον τοῦ Ὁδῆου. Βροβία ὀλο-
ποῦθου δὲ ὠριμένα δι' ὅλους τοὺς
Μεγάλους Διαγωνισμοὺς, τὰ ὅποια θὰ
ἰδῇ εἰς τὸ 5' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδῆ-
ου, παράγραφον 2 ἐδαφ. α', β' καὶ γ'.

